

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní žalobce: **R. K.**, zastoupeného Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem se sídlem Divadelní 4, Brno, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Praze**, se sídlem Žitná 12, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2010, č. j. 4454/10-1300-203245, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2012, č. j. 8 Af 58/2010 - 63, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 4. 8. 2010, č. j. 4454/10-1300-203245, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Stěžovatel spojil kasační stížnost s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který odůvodnil tím, že je po rozhodnutí městského soudu povinen pokračovat v řízení o odvolání proti platebnímu výměru. V případě, že Nejvyšší správní soud kasační stížnosti vyhová a výrok rozsudku městského soudu zruší, nastane stav, kdy vedle sebe budou existovat dvě rozhodnutí stěžovatele ve stejné věci. Vznikne tím stav, který není z hlediska jistoty práv stěžovatele ani žalobce žádoucí.

K tomuto návrhu žalobce uvedl, že není proti přiznání odkladného účinku, uváží-li Nejvyšší správní soud tak, že je to pro stěžovatele dobré. Připomíná ale, že ve věci vedené u zdejšího soudu pod č. j. 7 Afs 116/2009 – 70 stěžovatel nepožadoval přiznání odkladného účinku a žalobce toleroval jeho nečinnost (rozhodnutí ze dne 4. 8. 2010, č. j. 4454/10-1300-203245, vydal stěžovatel až po více než jednom roce od vydání rozsudku městského soudu ze dne 15. 7. 2009, č. j. 5 Ca 122/2008 – 34).

Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užijí přiměřeně.

Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: kasační stížnosti lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele (zde žalovaného) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, dospěl k závěru, že zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou pro všechny stěžovatele (žalobce, žalovaného i osobu zúčastněnou na řízení) stanoveny shodně, avšak budou zjevně opřeny o jiné skutkové okolnosti spojené s negativními důsledky výkonu rozhodnutí krajského soudu, a to podle toho, která z procesních stran je uplatní. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaného správního orgánu bude zpravidla vyhrazeno ojedinělým případům, které zákon spojuje s hrozbou nepoměrně větší újmy.

Břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně prokázání splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku, tj. negativních právních důsledků spjatých se zrušujícím rozhodnutím městského soudu, nese v dané věci stěžovatel. Hrozbu nepoměrně větší újmy musí správní orgán jednak dostatečně určitě tvrdit a rovněž náležitě doložit. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti. Kasační soud není povolán k tomu, aby za navrhovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proto musí být dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, čj. 8 As 65/2011 - 74).

Uvedené požadavky stěžovatel v posuzovaném případě nenaplnil. V kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku, přičemž pouze zcela obecně poukázal na možnost existence dvou rozhodnutí stěžovatele ve věci a tím vzniku stavu nežádoucího z hlediska právní jistoty. Z uvedených skutečností však nelze pro stěžovatele dovodit hrozbu nepoměrně větší újmy, než jaká může vzniknout přiznáním odkladného účinku jiným osobám. Z obsahu návrhu je ostatně zřejmé, že sám stěžovatel ani netvrdil, že by mu výkonem napadeného rozhodnutí městského soudu mohla vzniknout újma ve smyslu shora citovaného zákonného ustanovení. Z tohoto důvodu není naplněna jedna ze dvou kumulativních podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. a zdejší soud se proto již nezabýval druhou podmínkou.

V daném případě tak nebyla prokázána existence hned první podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu